

GOIGS EN
DEL GLORIOS
JORDI, Patró del

LLOANÇA
MARTIR SANT
Principat de Catalunya

Puix del nostre Principat
patró singular sou Vós,
siau el nostre Advocat
Sant Jordi, màrtir gloriós.

Cavaller sou elegit
de llinatge de valor,
com demostrà vostre pit
davant de l'Emperador,
que a tot fidel amb rigor
destinava mort atroç, etc.

Vençut un dragó terrestre,
a l'inferral envestiu,
i per a bregar més destre
la vostra vida avorriu,
les riqueses repartiu
al pobre menesterós, etc.

Confessant-vos amb gran zel
amb Jesús per Salvador,
a Dioclecià l'infidel
causàreu pena i dolor,
i vos manà amb gran rigor
callar est Nom tan preciós, etc.

Vós al mandat imperial
resistiu amb gran valor,
menyspreant el temporal,

V. *Ora pro nobis Beati Georgi.*

riqueses i honra de cor;
mes manà l'Emperador
de turmentar vostre cos, etc.

Vostre cos mai no es cansava
per grillons ni per cadenes,
i aquell Tirà imaginava
altres més horribles penes:
per rodes de garfis plenes
passàreu victoriós, etc.

Dins d'un forn encès de calç
manà estiguéssiu tres dies;
Vós, tal com l'or que no és fals,
mostrau majors gallardies,
donant amb tals valenties
a tot fidel nou esforç, etc.

Un calçat de ferro encès
manà després vos calcessin;
providència de Déu és
que els peus no s'abusessin;
com vegés que no es danyessin
es mostrà més furiós, etc.

Ningú dels dos no es cansava,
ell matant, Vós convertint
l'infidel que desitjava
vida eterna a Vós venint;

R. *Ut digni efficiamur promissionibus Christi.*

OREMUS

Deus, qui nos B. Georgii Martiris tui meritis, et intercessione laetificas: concede propitius, ut quia tua per eum beneficia possimus, dono tuae gratiae consequantur. Per Dominum nostrum, Iesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit, et regnat Deus, per omnia saecula, saeculorum. Amen.

en ell ràbia residint,
i el bon zel de Déu en Vós, etc.

Volgué després que adoréssiu
ApoHó Déu dels gentils,
Vós com en el Temple entréssiu,
caigueren els Idols vils;
publicant amb veus humils
que el ser de Déu no és en dos, etc.

A vostres peus arribà
contrita l'Emperadriu,
a Jesús Déu adorà
amb cor humil i massís;
com el Tirà tal sentís,
va manar degollà a Vós, etc.

I quan va entrà a València
nostre esforçat Rei En Jaume,
conquerint la independència
d'aquell musulmà reialme,
vostre Nom donà potència
al gran cabdill victoriós, etc.

TORNADA

Puix al Cel ne sou pujat
a gaudir l'etern repòs,
protegiu est Principat
Sant Jordi, màrtir gloriós.

cint els oficis més humils i formen una mena de comunitat que es reuneix a l'església del Sant Sepulcre per a llurs pregàries i per a llurs cants.

Moltes d'elles no tenen ni tan sols casa: mengen, per caritat, en qualsevol convent, i dormen sobre els pedrisos o les lloses de l'església. Sentir-les cantar és una suprema delectació.

* * *

En la penombra tremolosa del Calvari, les seves figures tenen una dignitat extraordinària; llurs cares plasmades de sofriment, prenen immobilitats d'èxtasi, i hom diria que els seus ulls, fits en la Creu, penetren en la carn mateixa del Crist en místiques i meravelloses revelacions.

Els seus cants — a tres veus, — que duren dues o tres i més hores, són d'una melodia exquisida, d'un sentiment punyent, d'una justesa admirable.

A les onze de la nit, els franciscans, dintre del cor llatí, i els grecs, en el seu, començaren les hores litúrgiques. Quina tristesa, aquella duplicitat de cultes en aquell lloc sagrat de màxima santificació! Feia plorar, aquella barreja de textos, de cants i de cerimònies!

A les dotze començaren els grecs llur missa solemne, i oficià un seu bisbe. Els ornaments eren magnífics, de vellut vermell, brodats d'or, i portava sobre el cap la mitra, en forma de corona imperial.

Els grecs canten deplorablement i llurs cerimònies tenen un automatisme desesperant. Sembla que una eterna inquietud domini llur litúrgia. Els assistents, el diaca i el subdiaca, entraven i sortien continuament del Sant Sepulcre, i passaven a cada moment del costat de l'Evangeli al de l'Epístola, i encensaven a tot instant amb uns encensers ornamentats amb campanetes i cascavells d'argent que dringaven i produïen una musiqueta metàl·lica.

El bisbe, amb un canelobre de tres ciris en una mà, i un de dos a l'altra, donava estranyes benediccions i els creuava en sentits diferents amb un gest rapidíssim, i el cant desafinat en què el *Kyries* es repetia continuament, s'interrompia de tant en tant per donar lloc a les pregàries del cor, que entonaven les russes.

Eren prop de les tres de la matinada quan finí la cerimònia.

* * *

L'església, però, no restà gaire temps silenciosa. Un sacerdot copte, estantolat a un dels pilars de la gran rotunda, enfrontant el seu petit altar ritual, situat darrera el Sant Sepulcre, començà a cantar una raríssima melopea amb una desafinació que feria cruelment les orelles.

* * *

A les quatre de la matinada començaren les misses dels llatins en el Santíssim Sepulcre. A l'església, un inici de llum matinal treia de l'ombra les voltes, les arcades, els altars, els cants... L'atmosfera, en la gran nau rodona, era espessa i empestada. No en va es ventilaren per ella les cel·les dels convents interiors de la Basílica.

A les set, novament el temple ressonava d'una manera escruixidora, amb la més sorollosa promiscuitat de cants, de pregàries i de resos que he sentit en ma vida. Els grecs i els armenis havien començat llurs cultes; el copte seguia desafinant infatigablement, i les pobres russes cantaven al Calvari.

JOAQUIM M. DE NADAL

Del món del treball

La setmana de cinc dies

A uns llocs per massa feina, i a altres per poca, s'està posant en pràctica la setmana de cinc dies, de la qual ja ha estat com una preparació la setmana anglesa que sacrifica la meitat del dissabte en profit de la dependència.

Aquest problema és més complicat del que a primera vista sembla.

Si el temps és or, tot quant temps no s'aprofita és or també,

Però cal afegir a aquest vell aforisme anglès que, si el temps és or, també ho és la salut i el descans necessari, igualment.

No és el mateix treballar llargues hores al dia, en la plàcida i higiènica tranquil·litat del camp, o en el si de fàbriques i tallers que trepiden d'activitat i posen els nervis en contínua tensió.

Vet aquí un dels problemes fonamentals del món del treball que ha d'estudiar-se i tenir-se molt en compte abans de formar judici sobre aquesta transcendental novetat econòmica de la setmana de cinc dies.

Si és veritat que la vida, com uns diuen, s'encaireix cada dia perquè es treballa poc, com no s'encairà més si es treballa menys?

Però si, com altres diuen, hi ha un excés ruïnós de producció perquè es produeix massa, com no podrà ésser prudent una minva de treball ben ordenada?

Aquí, cabalment, està el *quid*: en què sigui ben ordenada.

Notícies diverses

A Oviedo i a Múrcia s'han resolt harmònicament les vagues que hi havia. També s'ha arranjat la de Rubí.

—El Sindicat Lliure Professional d'Obrers del Camp, de Badalona, es queixa de l'actitud patronal. Vol que es discuteixin les bases de treball per ell presentades i fer prevaler els seus drets.

—S'agreuja la crisi del treball a Budapest.

—A Buenos Aires es registren topades sagnants entre els obrers del port per qüestions de sindicació.

—Es fa constar oficialment que a les possessions espanyoles del Golf de Guinea falten molts obrers.

—L'Exposició de Treballs Manuals de la Gent de Mar, establerta en el Palau d'Alfons XIII és una de les més curioses de les obertes a Montjuïc.

També revesteix gran importància l'Exposició Nacional del Treball de la Dona, organitzada per l'entitat Acció Femenina.

—Els obrers de la Tabacalera demanen algunes millores, ben fonamentades.

—Tota la indústria tèxtil de la llana de Yorkshire (Anglaterra) està parada a conseqüència d'haver-se negat els obrers a acceptar la rebaixa de salaris que fou proposada recentment.

—A Madrid ha tingut lloc el Congrés Espanyol de Minaires, que ha tractat, a més del gran problema de la manca de treball, els principals assumptes de la convocatòria, no pas migrada.

